

Dat was Simon Korteweg, dit is H III, NOS Jazz, Mdr. Jazzgeschiedenis, deel 41.

laat 1 Duke Ellington a/h Orchestra: Mood Indigo (Duke Ellington)
A/4 - 0:58 dan onder en weg op teken - RCA 741.085

In 1931 bestonden er twee soorten grammofoonplaten: 25 cm en 30 cm in doorsnee. De omwentelingssnelheid was 78 toeren in de minuut, en het materiaal waarvan ze gemaakt waren bestond voornamelijk uit gemalen leisteen en lak. Ze waren zwaar en vrij breekbaar, konden respectievelijk ongeveer 3 en 5 minuten per plaatkant aan speelduur bevatten. Er bestond daarnaast een geluidsfilm-systeem dat van platen gebruik maakte, en radio-stations die totale programma's opnamen voor latere uitzending, waarbij 40 cm platen een omwentelingssnelheid van 33 1/3 toer hadden. Net als ^{onze} LP die in 1948 ontwikkeld was. In 1931 ~~kwam~~ ^{kwam} RCA Victor ^{met} een plaat die van een soort plastic gemaakt was, 33 1/3 draaide, en waarvan de 25 cm. 8, en de 30 cm tot 14 minuten per kant kon bevatten. Deze langspeelplaat werd de 'Vitrolac' genoemd en 17 september 1931 aan de pers vertoond. Om de platen te kunnen draaien bracht RCA een draaitafel met lichtgewicht pick-up op de markt die 78 en 33 1/3 liep, en tussen de 250 en 1000 Dollar kostte. 1932 ~~was~~ ^{was} in de VS het dieptepunt van de economische depressie, de crisis, en dat ~~was~~ ^{werd} de directe ^{oorzaak} van de snelle ondergang van het project. Victor nam klassieke muziek op voor de Vitrolac-platen, en ~~was~~ ^{was} ~~de~~ ^{de} Duke Ellington. 3 februari 1932 als eerste een medley die begon met "Mood indigo", zonder het fraaie trompet/trombone/klarinet-trio in het thema. U hoorde dat daarnet. Beter was een tweede medley die zes dagen later werd opgenomen. "East St.Louis toodle-oo", de piano-solo "Lots o' Fingers" met tegen het slot de Harlem Stride-stijl, en "Black and tan fantasy".

laat 2 Duke Ellington a/h Orchestra: East St.Louis toodle-oo (Ellington)
B/2 - 7:32 - idem
Lots o' fingers (Ellington)
Black and tan fantasy (Ellington, Miley)

9 februari 1932, tweede opname voor Victor's langspeelplaat op 33 1/3 toer genoemd 'Vitrolac', door Duke Ellington en his Orchestra. Na "East St.Louis toodle-oo" de pianosolo "Lots o' fingers" en ten slotte "Black and tan fantasy" met solistisch Harry Carney ^{altsaxofoon} en Artie Whetsol-trompet, Joe Nanton-trombone ^{en} aan het slot Cootie Williams-trompet. De trombone-sectie van het orkest was door toevoeging van Lawrence Brown al tot drie uitgebreid, in april '32 kwam Otto Hardwicke, genoemd Toby, terug op altsaxofoon, zodat de ~~riet~~ ^{riet}sectie van de Ellington Band nu uit 4 musici bestond.

18 mei nam Ellington voor Columbia in New York een stuk op waarin hij speciaal gebruik maakte van zijn nieuwe drie-mans trombonegroep: Lawrence Brown en Joe Nanton, plus Juan Tizol-ventiel-trombone. Het heet "Slippery horn".

laat 3 Duke Ellington a/h Famous Orchestra: Slippery horn (Duke Ellington)
B/6 - 3:15 - CBS 88035

"Slippery horn" -van 'slip-horn' zoals in jazz de trombone toen wel genoemd werd- 18 mei 1932 opgenomen met soli van Barney Bigard-klarinet en Lawrence Brown-trombone. U hoorde de A-take. In september nam Ellington, die veel eigen composities speelde en uitsluitend eigen arrangementen, bij uitzondering een compositie en arrangement van Benny Carter op. Zijn "Jazz cocktail".

laat 4 Duke Ellington a/h Famous Orchestra: Jazz cocktail (Benny Carter)
3/laatste - 3:00 - idem

Barney Bigard-klarinet, Cootie Williams-trompet, Lawrence Brown-trombone, Harry Carney-bariton- en Johnny Hodges-altsaxofoon in de B-take van Benny Carter's "Jazz cocktail", 21 september 1932 door Duke Ellington voor Columbia in New York opgenomen. Fred Guy had tot dan uitsluitend banjo gespeeld in het orkest. Eind '32 ging hij voor de plaat geheel op gitaar over, al bleef hij op het podium naast de gitaar nog een tijd lang die banjo gebruiken. 22 december 1932,

voor ~~in~~ de serie 'Lew Leslie's Blackbirds of 1928', nam Ellington weer eens "Diga diga do" op, maar nu gezongen door het snel populair geworden kwartet The Mills Brothers.

laat 5 The Mills Brothers + Duke Ellington a/h Famous Orchestra:
E/1 - 3:04 - Columbia OL 6770 Diga Diga Do (Fields, McHugh)

John Mills Jr. die ook gitaar speelde, en verder Herbert, Harry en Donald Mills, The Mills Brothers uit Piqua, Ohio, in 1931 in New York aangekomen en een instant succes, op 22 december 1932 voor Brunswick met Duke Ellington and his Famous Orchestra in "Diga diga do" van Dorothy Fields en Jimmy McHugh. Cootie Williams-trompet, Harry Carney-baritonsaxofoon, Joe Nanton-trombone en Johnny Hodges-sopraansaxofoon waren de instrumentale solisten, want de Mills Brothers zongen niet alleen, maar specialiseerden zich ook op vocale imitatie van instrumenten: trompet, trombone, saxofoon en contrabas. We gaan naar 15 februari 1933 en een stuk dat vier namen had: "Ace of Spades", (schoppen-aas, en 'spade' werd ^{Spinnen} ~~er~~zwarte kringen gebruikt ~~na~~ voor Neger), "Cotton Club shim-sham", "142nd and Lenox Av", (daar was de Cotton Club gevestigd), en zoals het op de plaat kwam "Merry-go-round".

laat 6 Duke Ellington a/h Famous Orchestra: Merry-go-round (Duke Ellington)
2/4 - 2:49 - CBS 88082

"Merry-go-round", de draaimolen, 15 februari 1933 voor Columbia in New York, de 3e take, met Cootie Williams-trompet, Barney Bigard-klarinet, Lawrence Brown-trombone, Johnny Hodges-altsaxofoon, Freddy Jenkins-trompet en Harry Carney-baritonsaxofoon. Ook weer een stuk muziek waaruit blijkt dat de Roaring Twenties, de Jazz Age, achter de rug was, en de Swing Era in aantocht. Te horen ^{aan} de manier waarop de 'riff' gebruikt werd: een kort figuurtje, enige keren herhaald. Twee dagen later, 17 februari, weer de registratie van een Duke Ellington compositie die lang op het repertoire bleef, ~~in~~ in de jaren vijftig nog eens gezongen door Ella Fitzgerald. Deze instrumentale eerste opname van "Drop me off at Harlem" is het slot van deel 41 in de Jazzgeschiedenis, MdR.

laat 7 Duke Ellington a/h Famous Orchestra: Drop me off at Harlem (Ellington)
3/voorlaatste - 2:41 - idem

0 0 0 0 0